

Knihy Jihozemě 1

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 1

Copyright

Autor: Jan Rampas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-57-4 (epub)

978-80-87856-58-1 (mobi)

978-80-87856-59-8 (pdf)

ÚVODNÍK

Než se před vámi, Vážení čtenáři, plně rozvine příběh Jihozemě, kde si nikdo nemůže být ničím jistý a stará pravidla dodržují již jen blázni, přičemž vše sledují draci dychtiví po obnovení starých pořádků, rozhodně nepřeskakujte tuto část, kde se dozvíte vše potřebné pro orientaci v tomto komplikovaném fantasy světě.

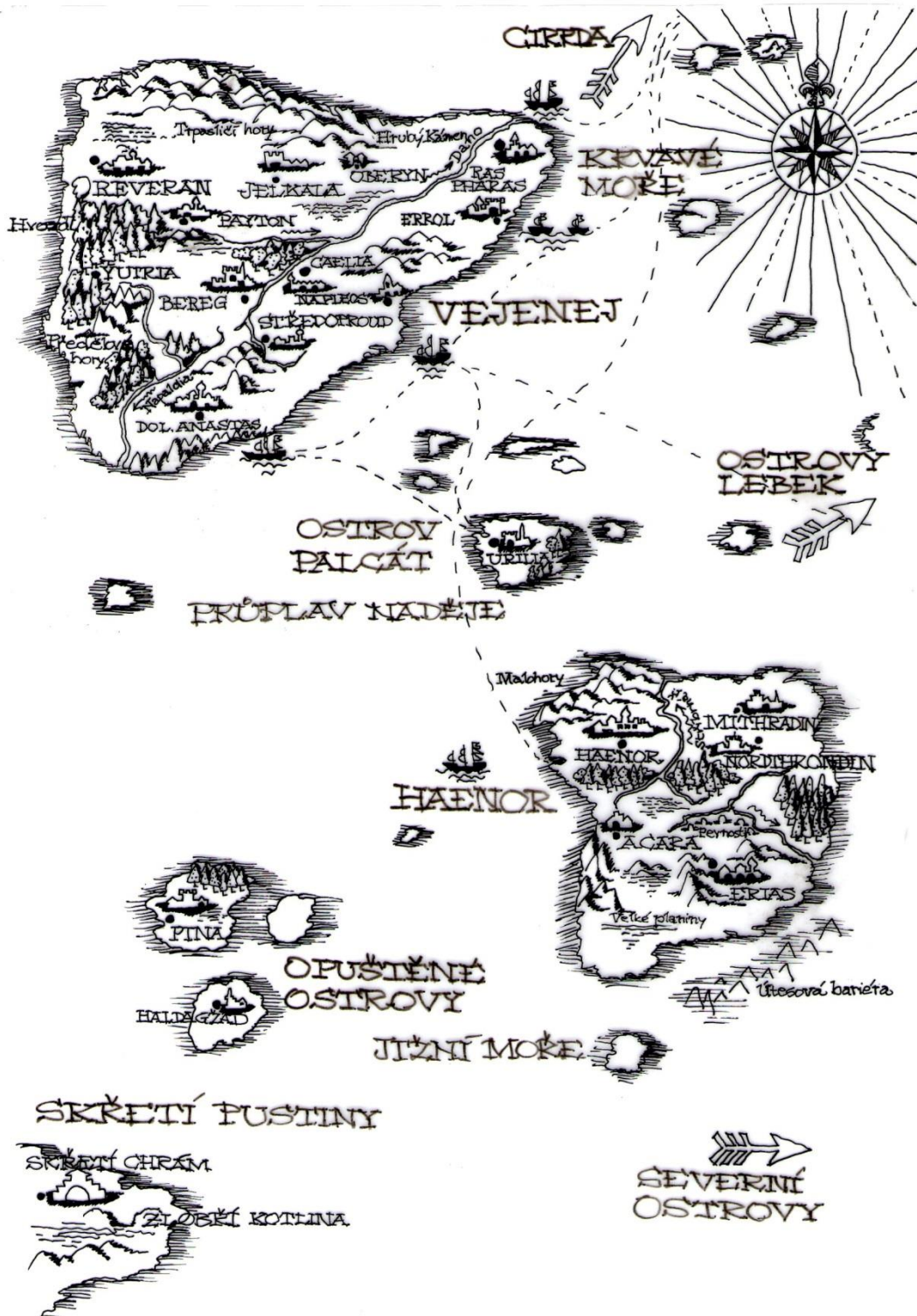
Obecná fakta o Jihozemi

Jihozem byla součástí mnohem většího a obydlenějšího kontinentu. Ten od ní byl oddělen Velkou pouští, čímž od sebe tyto dva světy byly silně izolovány a setkávaly se jen při výjimečných výpravách. Naposledy to bylo při zkáze „Starého světa“ lidí, kdy do Jihozemě dorazil Menelthil Tarastar.

Letopočet se v Jihozemi počítá od východu největší hvězdy Světlonošky, který nastal prý asi před 400 lety, kdy také vládl první král spojeného království všech lidí. Jeden rok se pak dělí do šesti měsíců o 30 dnech- 1 je jarní, 2 jsou letní, 1 je podzimní a 2 jsou zimní.

Hlavním náboženstvím celého kontinentu je víra v jednoho Stvořitele a jeho následovníky. Trpaslíci ovšem na Stvořitele nevěří a uctívají praotce trpaslíky. Elfové pak uctívají prastaré přírodní síly a živly.

Geografie

Poznámka: Říše Vejenej a Haenor na znamení odluky od cirrdského království nejen začaly přepočítávat letopočet (který právě tato dvě království zavedla od východu Světloňošky), ale také otočily světové strany. Proto, zatímco zbytek Jihozemě využívá strany podle klasického určení, Vejenej a Haenor mají sever a jih prohozený.

Centrální Jihozem se skládá z mnoha ostrovů, kde kdysi přebývali jen piráti a starodávné bytosti (například Kraken). Ostrovy jsou nevelké a vynikají pestrou flórou a faunou.

Ostrovy lebek jsou velkým uskupením ostrovů s tropickým klimatem. Většina ostrovů je nedotčena civilizací a je obývána primitivními kmeny lidí. Útočiště na ostrovech také našli draci, kteří využívají místní obyvatele jako své otroky a přeměňují je na tzv. spálené- dračí služebníky. Nejmocnější rasou obývajících Ostrovy lebek jsou však vodní lidé, kteří vyrážejí z ostrovů na časté loupežné výpravy, především k břehům Cirrdu.

Cirrda je tzv. prvním kontinentem. Většina národů přišla do Jihozemě z Velké pouště, která ohraničuje nyní známý svět na severu kontinentu (nebo na jihu- dle výkladu jednotlivých jihozemských národů). Právě v Cirrdě začal lidský věk, když na mírném pobřežním pásu vznikala po příchodu Menelthila Tarastara první drobná lidská královstvíčka. Ta se pak spojila po vybudování „věčného města“ Cirias Maeras. To bylo nejstarobylším městem Jihozemě, avšak v posledních desetiletích zažívá prudký úpadek a ústup ze slávy. Krom lidské říše se pak na severním (pro některé národy jižním) známém cípu kontinentu nachází Staroles- domov starobylých přírodních národů v čele s elfy- a také Trpasličí hory s hlavním městem trpaslíků Goiníi.

Celá jedna část kontinentu je však tvořena rozlehlou pouští, která nakonec přechází v nepropustnou pustinu, která je uznávána jako hranice Jihozemě. Za ní prý leží „Starý svět“ lidí i domovina všech ostatních ras Jihozemě, včetně sopek, odkud prý kdysi dávno přišli draci.

Vejenej je kontinent osídlený lidmi z Cirrdu při Velké kolonizaci. Na kontinentu se také nachází stejnojmenné království lidí společně s rozlehlým Hvozdem, který je spíše útočištěm než domovem pro elfy, a Říčními horami s obchodním městem trpaslíků Hrubým kamenem. Klima Vejeneje je mírné a právě místní lidé, ve snaze odlišit se od svých předků, začali místa bližší k poušti v Cirrdě označovat jako sever, přičemž města blíže k zemi Nordů začali označovat jako jih. Označili to podle svého hlavního města Ras Pharas, které mělo být, dle názoru obyvatel Vejeneje, středem celé Jihozemě.

Haenor je kontinent nedaleko Vejeneje, osídlen lidmi při průběhu Velké kolonizace. Je rozdělen mohutnou Stříbrnou řekou a lidé jsou na něm jedinými obyvateli. Na jihu však číhá hrozba skřetů, kvůli níž museli obyvatelé království Haenor opustit jedny z mnoha blízkých ostrovů, které jsou od té doby známy jako Opuštěné ostrovy. Ke království dále náleží ještě několik souostroví v blízkosti, mezi nimiž dominují Panenské ostrovy a Cínové ostrovy, pojmenované dle hlavní získávané suroviny.

Skřetí pustiny jsou neprobádaným a obávaným kontinentem. Kdysi prý to byly úrodné země, které byly ovšem sežehnuty drakem Chiaragem. Pustiny jsou domovem nejobávanějších národů, mezi nimiž, krom zlobrů, trollů a dalších temných bytostí, jednoznačně dominují skřeti. Pokud by je někdo sjednotil, což si nikdo z lidských králů nepřipouští (ale brzy budou muset) mají potenciál ukončit zatím krátký věk lidí. Kvůli hrozbě skřetů také vznikly Opuštěné ostrovy, které představují jedinou hranici mezi nimi a jihozemskými královstvími. A to především královstvím Haenor. Skřetí pustiny zatím probádali objevitelé jen na pobřeží, kde vzniklo několik oáz. Právě tam jsou chytáni skřetí otroci, následně využíváni v Haenoru na těžkou práci v dolech.

Svobodné země leží nedaleko Cirrdy na severu/jihu. Kdysi to byla součást velkého království všech lidí, ale po jeho rozpadu se Svobodné země odtrhly a osamostatnily, přičemž postupným vývojem se v nich vytvořilo devět mocných městských států, vzájemně soupeřících o rozhodující moc.

Pirátské ostrovy, kdysi také součást lidského království, nyní však obávaná místa, kde mezi jejich skalnatými pobřežími ve stínu hor čekají nebezpečné pirátské bárky, a krom toho také mnoho mořských i suchozemských oblud.

Severní ostrovy jsou domovem Nordů. Ti byli v Jihozemi mnohem dříve než potomci Menelthila ze „Starého světa“. Mají vlastní svébytnou kulturu i způsoby (především proto, že kvůli své válečné výchově jejich kulturní rozkvet zamrzl kdesi daleko za zbytkem Jihozemě), které působí na ostatní obyvatele Jihozemě velmi primitivně až barbarsky. Umění boje to ale Nordům plně vynahrazuje. Ostrovy jsou málo úrodné, studené a dny na nich jsou krátké.

Velká poušť Jihozemě- hranice kontinentu na severu/jihu. Nekončící pustiny, za nimiž dle legend leží „Starý svět“, z něhož kdysi při velké zkáze připlul Menelthil Tarastar. Krom toho tam je prý i pravlast elfů a trpaslíků. Velká poušť je domovem velkého množství primitivních kmenů žijících ve stanech, uctívajících neznámé bohy a mluvících neznámými primitivními jazyky.

POPULACE

Po věku draků a trpaslíků přišel do Jihozemě věk lidí, kdy v ní žijí celkem čtyři jejich druhy.

Původní obyvatelé jsou tzv. **skalní lidé** žijící v kopcích na západě na nízké úrovni kultury, a které zkulturnili až Menelthilovi nástupci. Skalní lidé jsou silní, mohutní, zatvrzelí, velice horkokrevní a nejraději si vládnou sami. Postupně bylo rozlišeno mnoho jejich poddruhů žijících v Jihozemi, mezi něž patří i divoké kmeny na jihu, jichž je využíváno jako otroků.

Jednou z větví skalních lidí jsou potom i **nharové**, podivní lidé pouště žijící primitivním životem a podnikající nájezdy na karavany i města bez ohledu na ztráty, přičemž jediné, co je o nich známo, je, že si za každého zabitého nepřítele dělají do těla zářez. Nejznámější kmeny pak ovládají velká území pouště a jsou známy pod jmény jako Plenitelé, Pouštní vlci či Horalé.

Nejpočetnějším lidským druhem jsou nyní **potomci Menelthila Tarastara**, kteří přijeli ze Starého světa k ostrovu Nomar a kteří se nejdříve živili jako piráti, aby po svém prohlédnutí a částečném sjednocení založili v Jihozemi první království a začali ho řídit jako králové a páni. Tito lidé jsou inteligentní, krásní a moudří a mají mnoho starodávných pravidel, zvyků a legend, z nichž byla ovšem část již skoro zapomenuta.

Třetím druhem jsou **piráti**, potomci Menelthila, kteří ale byli zbytkem jeho potomků odvrženi. Na rozdíl od svých bratrů totiž neprohlédli jako Menelthilovi následovníci a nezačali uctívat Stvořitele. Naopak se drželi starých kultů a života a začali být výbojní, přičemž obsadili Pirátské ostrovy a odtud ohrožovali království Cirrda, a to až dodnes. Jejich největší láskou je moře a mají hodně legend o „Starém světě“, místě, odkud přišli. Nyní jich je ale po bojích s draky jen hrstka. Část z jejich populace je také na Ostrovech lebek, kam byli zavléčeni jako otroci vodních lidí.

Vodní lidé jsou prý potomky obyčejných lidí a prastarého druhu mořských panen. Jsou schopni žít jak na souši, tak ve vodě, nenávidějí vše lidské a společně se svými lidskými otroky vyrážejí na plenitelské výpravy z Ostrovů lebek, kde je největší část jejich populace. Vodní lidé jsou velmi hrdým národem s vlastním jazykem a bohy, sní o ovládnutí moře a jako krále uctívají mořskou obludu Krakena.

Posledním druhem lidí jsou **Nordové**. Ti přijeli ze severu a od pradávna vládli Severním ostrovům. Z jejich krve prý rovněž vznikli vodní lidé. Nordové mají odlišný jazyk a kulturu než ostatní lidé. Jsou také větší a silnější a uctívají

přírodu a živly od počátku jako elfové (takže možná i oni jsou jen jedním z poddruhů elfské rasy, jenž se jen od nich v jednu chvíli odchýlil vlastní cestou).

Spřízněným druhem Nordů jsou i tzv. **Vakrové**, jenž obývají zcela jiný kontinent a do Jihozemě zabloudí jen málokdy. Jsou málomluvní, ale ovládají neznámé vynálezy své civilizace, které prodávají.

Nejpočetnější menšinou Jihozemě jsou různé druhy **skřetů**. Skřeti žijí jako otroci po celé Jihozemi, ale nejvíce v tajemných Skřetích pustinách na jihu, kde představují prakticky neustále nebezpečí.

Druhou nejpočetnější menšinou jsou **trpaslíci**. Ti žili v Jihozemi již od pradávna a říká se, že samotní skřeti jsou odvrženou linií trpaslíků. Trpaslíci se starají především o sebe a jediná činnost, na které se podílejí s okolím, je obchod, jelikož trpaslíci jsou výborní obchodníci, kteří cestují po celé Jihozemi a nabízejí jak vlastní kvalitní natěžené suroviny, tak i suroviny jiných národů. Také jsou známi jako lichváři a bankéři. Jejich víra spočívá v důvěru v Auleho, božskou bytost, která probudila praotce trpaslíky. Před příchodem lidí obývali trpaslíci pouze Trpasličí hory v Cirrdě, ale díky kolonizaci se část z nich přesunula i do Říčních hor ve Vejeneji, kde založili město Hrubý kámen. Trpaslíci často působí jako bankéři ve městech lidí, přičemž si pěstují pověst věčně neutrálního národa, jež se nevztahuje pouze na **Trpasličí klan**-organizaci válečníků prosazující trpasličí zájmy v případě nouze.

Třetí důležitou menšinou jsou potom **elfové**. Jejich rasa pochází z neznámého světa a do Jihozemě přišla před několika tisíci lety, kdy se v Cirrdě usídlili tzv. **staří elfové**. Staří elfové mají žlutou kůži a obývají Staroles, kde se věnují péči o rostliny a zkoumání vesmíru.

Na počátku Velké kolonizace Jihozemě se od starých elfů oddělila část jejich mladých a nezkušených potomků, která odplula do Vejeneje. Na počátku to byl ve Vejeneji stejně početný druh jako trpaslíci a lidé, ale po propuknutí záhadné nemoci, chycené, dle elfí tradice, od lidí, jich zbývá již jen pár set ve Hvozdu, přičemž tito elfové sami sebe nazývají **lesními elfy**.

Tito elfové zanevřeli na ostatní rasy a začali se připravovat na krvavou odvetu vůči lidem. Na rozdíl od svých starších příbuzných mají vybledlou kůži a výrazně špičatější uši. A protože jsou o dost mladší, elfové z Cirrdy je nazývají **mladými elfy**.

Další skupina elfů pak žije v poušti. Jsou to vesměs vyvrhelové zavržení vlastním rodem. Těmto elfům se říká **pouštní elfové**.

Čtvrtou nejpočetnější menšinou jsou ve skutečnosti menšiny dvě - inteligentní národ **kentaurů**, který žije ve Starolese a o okolní svět se nestará, a pak hloupí a nevypočitatelní **zlobři** a jejich různé poddruhy, které žijí v horách a potíže dělají jen v noci, kdy si shánějí potravu v okolních vesničkách.

V Jihozemí je další spousta inteligentních ras i těch hloupějších, ale mezi nimi je i pár ras mystických. V okolí Cirias Maeras prý kdysi dávno sídlili **draci**, jenž nyní trápí Severní ostrovy. Na Ostrovech lebek zase sídlí stvůry jako **Kraken** nebo dokonce **obří netopýři** s křídly zakrývajícími oblohu, které místní obyvatelé uctívají jako bohy. A království Cirrda zase bojuje s **prokletými korzáry**- předky dnešních obyvatel Jihozemě- a také s podivnými **spálenými**.

Draci jsou starobylými obyvateli Jihozemě, jejichž pozice byla velice oslabena příchodem lidí, kteří jsou jejich největšími nepřáteli a které draci touží vyhubit stejně, jako lidé kdysi málem vyhubili je. Draků je nyní sice málo, ale každý z nich má dostatečný intelekt i armádu následovníků na to, aby se stal hrozbou.

SVANNOVA VELKÁ KRONIKA- ZÁPIS O POČÁTKU VLÁDY KRÁLE ANDUIRA I.

Král Anduir I., král Vejeneje, ostrova Palcát a ochránce Mořské brány. Syn velkého krále Meriana z Ras Pharas a královny Adlette z Errolu. Měl tři sourozence- Beoroga, Filliase a dívku, která nepojmenována zemřela ve věku několika týdnů. Vlady se ujal po smrti svého otce roku 374 p.v.h. ve věku necelých 24. let. Jeho první léta vlády byla obdobím rozkvětu a prosperity, kdy Vejenej získávala pozici moci, o kterou po své porážce a následném vyplenění Cirias Maeras přišlo království Haenor. Krátce po jeho padesátých narozeninách byl ovšem král stížen mrtvicí a jeho síla ochabla. Později se jeho zdravotní stav začal zhoršovat a moc postupně převzala Velká rada- poradní orgán království...

KNIHA PRVNÍ- I.- XVI.

Prolog

„Kde to jsme? Vidíš něco?“ zeptal se muž, oblečený v podivné bílé a tlusté kombinéze, svého stejně vypadajícího druha. Oba dva právě vystoupili z obrovského korábu s velkými černými koly a roztaženými křídly, která se nápadně podobala roztaženým křídům ptáků.

„Nevím. Pokusím se spojit s centrálou,“ odpověděl druh a pomalu vystoupal po velkých lesklých schodech zpět do korábu. „Nic. Je to hluché,“ hlásil po chvíli, „asi jsme tady zkejsli.“

„Nesmysl. Určitě budou mít data z paluby. Radary určitě něco zachytily.“

Muž venku se rozhlédl okolo sebe. Všude byla jen poušť a hory. Všude, kam až oko dohlédlo. Mohlo to vypadat jako jeho domov. Ale on cítil, že to jeho domov není. Ten totiž opustil již před dlouhými roky, kdy se vydal na expedici s cílem najít místo, kam by se mohl on i celá jeho rasa přesunout. Domov totiž umíral, pozvolna a tiše, ale všichni to moc dobře věděli. A také věděli, že až jednoho dne Domov zemře, již nebudou mít naději na záchranu.

Proto vypravili vesmírné koráby naložené tím nejcennějším, čeho se mohli vzdát. Vše jen proto, aby získali naději. Naději, že čas jejich rasy, rasy lidí Země, ještě neskončil.

Mnoho korábů vyplulo na dlouhou cestu do dalek známých jako vesmír, ale jen málo z nich vydrželo tak dlouho a dostalo se tak daleko, jako loď pojmenována (jak stálo na její přídi) Menelthil 400-NoMaR. Ale i tato loď nyní skončila, když uvízla v roji těles známých jako meteority a proplula prapodivnou fialovou mlhou, aby následně skončila někde na nekonečné poušti.

„Hrom aby do toho uhodil. Žádný signál. Musíme se vydat na průzkum,“ ozvalo se z korábu. Muž venku přikývl a sundal si prapodivnou průhlednou přilbici, kterou měl až dosud na hlavě. Přilbici si pak začal důkladně prohlížet, až v její spodní části našel malinkatý otvor. Do něj pak začal mluvit.

„Tady posádka lodi Menelthil 400-NoMaR. Čas: neznámý, Místo: neznámé, Událost: Ztroskotali jsme na neznámé planetě, vyrážíme na průzkum, další

formy života zatím neidentifikovány.“ Když domluvil, strčil si přilbu pod ramena a pomalým klátivým krokem se vydal do nitra nově objeveného světa...

O 824 jihozemských let později, rok 424 po východu Světloňsky

Poutník seděl na vyvýšeném skalisku, na které neustále doléhala okolní bouře, a díval se do dále.

Na západě bylo království Vejenej. Byl to obrovský úrodný ostrov s horami na severu, bohatými přístavy na západě a obrovským lesem na východě. Dynastie byla silná a lidé vycházeli s trpasličími kupci na severu v horách i s prastarými elfy v lesích Hvozdu. Pod trůnem ale klíčila silná zrada, kterou již někteří vytušili a snažili se, alespoň do teď, krále a jeho rod varovat. Nebo se rychle přidat na stranu, která ho chce svrhnout. „Až se najde pravý dědic starého krále, který lid sjednotí pod jedním cílem, zvítězí,“ řekl poutník a otočil se na východ.

Tam uviděl obrovskou pevnost s hradem uvnitř, jak leží v obrovském údolí, kde byly z jedné strany do nebe čnějící vrcholky hor, pod nimiž leželo nádherné blankytně modré jezírko, a z druhé strany malý lesík skrývající za sebou malé vesničky a obchůdky. Do Haenoru dorazila zkáza nejdříve ze všech, protože byl nejmocnější. Lid, který kdysi poslouchal panovníka na slovo, se rozdělil a celý obří ostrov rozpůlil na dvě nemocné říše. A aby toho nebylo málo, kromě sporu o moc mezi lidem, hrabaty a králem, z jihu útočila dávno zapomenutá hrozba. Krvežíznivý skřeti lačníci se pomstít svým bývalým pánům. „Teprve až budou opět jednotní, prohlédnou. Ale nejdříve budou muset pocítit pád a jen ztěžka se zvedat,“ povzdechl si poutník a zadíval se dál na východ.

Tam přehlédl ledové planiny, kde se rozkládal bojovný stát Nordů. „Příliš lpí na dávných tradicích a za to zaplatí krutou daň. Jejich osud již není více v jejich vlastních rukou,“ pronesl suše.

Potom se upřeně zadíval na sever, kde viděl obrovský oceán a za ním malou vybledlou pevninu se zakrslými borovicemi a háji. „Zapomněli jak bojovat, ale jejich lodě budou k užítku,“ pronesl poutník na adresu Svobodných zemí, které se odtrhly od království Cirrda a kde se každé město nyní řídilo samo, nebojovalo v žádných válkách a žilo z obchodu.

Za nimi pak byla jen poušť, kde přežívali první lidé jen díky tradicím a víře. „Utíkali až na kraj světa, až do míst, kam by se nikdo jiný neodvážil, ale ani to nezabrání jejich pádu. Nemají ani ponětí, že ten hlavní boj-malý, ale úplně nejdůležitější-se odehraje právě tam, na konci světa ve Městě racků,“ pronesl na adresu království Cirrda poutník a smutně se pousmál. Ze všech říší by Cirrdu ušetřil zkázy nejraději. Už jen proto, že pocházel z krve prvního z jejich

králů-Menelthila Tarastara. Věděl však, že sudba byla dána již před staletími a on byl jen nástrojem, nikoliv luštitelem. Raději se zadíval k velkému lesu uprostřed pouště.

„I elfové ze Starolesa si budou muset vybrat stranu a trpaslíci si svojí nerozhodností vlastně již vybrali,“ řekl a přenesl svůj pohled na těžkou hůl, o kterou se opíral.

Poutník se jmenoval Irak a jako jedinému mu bylo určeno velké vidění. Vidění konce Jihozemě v plamenech a jejího nového začátku prací různých rukou. Věděl, že se to nestane za jeho dnů, ale také věděl o povinnosti vybrat vyvolené a připravit je na střetnutí s nepřítelem horším než kdo jiný před ním i po něm.

„Skřeti a draci jsou jen hračky, ON se ukáže, až budou na kolenou. Tu teprve se rozhoří touha po moci, každý HO bude chtít mít. Tehdy vyjdou najevo ta nejstrašnější tajemství a o osudu Jihozemě bude rozhodnuto,“ řekl Irak zamyšleně.

Lidé přišli do Jihozemě (v rámci její historie) docela nedávno. Zabrali úrodné planiny, podrobili si ostatní rasy a začali žít jako její králové. Jenže ti ostatní byli dlouho skryti. Vyčkávali a čekali na svoji šanci. A ta teď přišla. Jen jeden artefakt může odvrátit zkázu statisíců, jen pár vyvolených může prohlédnout, jako kdysi prohlédl krutý pirát a násilník Menelthil. „Jsem jen slabým mužem v těžké době,“ zasýpal Irak při pomýšlení, co všechno se brzy musí stát.

„Ještě, že mě naučili otevírat portály,“ dodal potom a opřen o hůl se vydal k přístavu, kudy chtěl odplout do Vejeneje najít prvního vyvoleného. Nevěděl jeho jméno. Neznal nikoho z těch, jež měl vést. Než opustil svůj domov, řekli mu, že se v nejbližším roce vyjeví. Že zažité pořádky za jeden jediný rok padnou a nastane anarchie, kdy celá Jihozemě vpluje do problémů. Každá její část bude mít své vlastní a ty se pak budou slévat jako polévka z talířů do velkého hrnce až se vyjeví pravé zlo. Zlo, jež v Jihozemi nikdy nebylo a nikdo ho neznal. Dokonce ani Irak netušil, o jaké zlo se jedná.

Ale na tom nezáleželo. Za těch pár dnů, co mu ještě zbývá, musí odhalit vyvolené a připravit je na vedení jejich národů. Nastával rok zvrátů, po kterém přijdou roky krizí, válek, trhání svazků a zrad krvavých, jako je nebe při východu nejjasnější hvězdy Světloňsky. Irak přidal do kroku. Musel se stihnout nalodit, než hvězda Stvořitele vyjde a on ztratí dobrý vítr do plachet. Než se z poutníka stane Prorok a započne velká bitva. A než se dají všechny ostatní události do pohybu.

A vše skončí na samém konci známého světa...za dobu ne delší než sedm let. Tam bude boj o duši Jihozemě, kde se ukáží všichni ti, kteří se podílejí na jejím chodu. Tam každý odhalí své nejskrytější tajemství a charakter. A jeden z Irakových, vlastně spíše poutníkových, bratrů v přísaze zemře...ale to teprve, až přijde čas...

I. - Skřetí tábor- Aššarpí

Tábor skřetů v pustině okolo oázy Aššarpí byl pln hluku a třeskotu zbraní. Když asi před měsícem tuto oázu pluk skřetů dobyl, skřeti se rychle rozhodli, že se v ní usídlí. Proto zabili všechny místní mírumilovné obyvatele a začali nabírat síly na další tažení. Nyní se ale všichni skřeti připravovali na cvičení, na které má přijít i jejich milovaný vůdce Arawn. Ten byl pro mnoho skřetů skoro bohem, jelikož po jeho příchodu se národ, který se stovky let držel na hranici zániku a který přežíval v pouštních oázách a skalách, kde se rval o potravu s dravou zvěří, dokázal sjednotit a získat si území a obživu.

A tak se šiky skřetů s vrčením a v potrhaných cárech brnění sestavili do šiků podél cesty k oáze a očekávali příjezd svého nekorunovaného pána. A po pár hodinách, které pro ně ovšem nic neznamenal, konečně uviděli Arawna v čele jeho malého pluku, jak jede na jeho věrném koni Stínoběhovi. A pochvíli si již Arawn potřásl rukou se skřety stojícími u cesty, zdravil je jejich jmény a přál jim hodně štěstí, za což mu oni děkovali odvážnými bojovými pokřiky.

Když konečně Arawn projel až do tábora k velitelskému stanu, byla už skoro noc a jemu se již klížily oči. Jako správný vůdce na sobě ale nedal nic znát a vydal se dovnitř do stanu. Ve stanu byla prázdná a na malé posteli tam leželo velké stříbrné brnění a helmice, na níž byla připevněna trolí lebka- přilba vůdce klanu. Arawn si obě věci nasadil a podíval se do malého zrcadla opřeného o roh postele. V zrcadle Arawn uviděl mladého skřeta s tvrdým nebojácným pohledem, velkými ostrými špičáky a krátkou kšticí, kde mu plešatost zakrývala právě jen velká helmice. „Vypadám jako jejich pán, teď se jim jen musím stát,“ pomyslel si Arawn, načež vyšel ze stanu a vydal se do největšího stanu v oáze, který byl prosvětlován ohněm, a bylo z něj slyšet mnoho hlasů.

„Zdravím všechny své bratry“ řekl Arawn, když při vstupu do stanu ztichla celá velká skupina skřetů, debatující okolo velkého stolu, přičemž si ho všichni začali prohlížet. Arawn to ale přešel a začal mluvit přímo k věci. „Vítám vás zde, v oáze Aššarpí, která ještě donedávna patřila samotnému haenorskému králi. To že jsme v ní nyní my, svědčí o obrovském pokroku, který jsme za poslední desetiletí udělali.“

Tato slova byla odměněna velkým souhlasným mručením a potleskem, Arawn se odmlčel a až po chvíli pokračoval. „Ale to, že jsme konečně vylezli z pouští a skal neznamená, že máme vyhráno. Nyní je načas naplnit náš osud a vytáhnout na lidská království...“

„To je šílenost,“ zakřičel jeden ze skřetů, přesněji Mogmar Tallarský, vysoký zavalitý šedivý skřet s velkými špičatými zuby a úzkýma hadíma očima, který byl jedním z mála členů opozice proti Arawnovi a který spolu s jeho otcem Margmarem Tallarským zabil deset zlobrů holýma rukama.

„Je rozdíl mezi porážkou malé armády v oáze a velké armády celého království,“ pokračoval Mogmar, jemuž bylo odměnou souhlasné mručení osazenstva, které čekalo na reakci od Arawna.

Ten chvíli přemýšlel, ale potom zaútočil zbraní nejsilnějšího kalibru. „Takže to znamená, že ty velký Mogmar Zlobrodrtič, se bojíš armády lidí, kteří jsou znesvářeni a bojují proti sobě již stovky let?“

Na tuto otázku nenašel hloupý Mogmar odpověď, jen zíral do Arawnovi kamenné tváře a zarytě mlčel. Arawn nechal chvíli mrtvolného ticha, kdy se ozýval jen slabý bzukot much a vítr vířící písečné duny. Až pak konečně promluvil: „Výborně, jestli nejsou žádné námitky, navrhuji, abychom vymysleli plán našeho tažení,“ odmlčel se, „skřetí národ opět povstane do souzené slávy. Já vás povedu do boje a umožním vám získat vavříny! Já, Arawn, nejvyšší ze skřetích bojovníků! Žádám vás jen o to, abyste mě následovali. Možná se mnou budete někdy nesouhlasit, možná budete mít námitky. Věřte ale, já vím, co dělám a vše, co dělám, dělám pro dobro své rasy.“

Stanem se rozezněl silný potlesk a Arawn hleděl zpříma do rozzářených skřetích očí. Ode dne, kdy unikl z lidského otroctví, o tomto dni snil. O dni, kdy skřeti povstanou a podmaní si země za mořem, o dni kdy se jejich řev rozlehne po širých lukách a polích. Nyní byla nejlepší chvíle k útoku a jeho národ byl mocnější než kdy předtím.

„Nyní, mí věrní, dejte dohromady všechny své zásoby a vojáky. Pokusím se pro nás ještě získat cenné spojení a zásoby na dlouhou a úmornou cestu. Pokud se mi to podaří, nic nám již nezabrání vydat se třetí den od slunovratu na cestu k Jižnímu moři a pomstít se lidem. Na jejich tělech, zemích, ženách i dětech je povoleno jakékoliv násilí. A jejich kořist je po právu vaše. Za skřetí plémě!“

„Za skřetí plémě!“ zakřičeli ostatní skřeti hromově a s dychtivostí skřetům vlastní se vydali připravit vše potřebné na invazi.

Svannova velká kronika-Zápisky o rebelii vejenejské

Velká rada Vejeneje-slavný poradní orgán, jehož historie sahala v době panování krále Anduira I. k více než 100 letům fungování. Původně malý okruh králových poradců se postupem času rozrostl na samostatně fungující orgán o několika stech členech. Asi nejmocnějším a nejvýznamnějším předsedou Velké rady byl dozajista lord Allistar z Dol Anastasu, zároveň také osnovatel spiknutí a...

II. - Ras Pharas

Celá paluba páchla rybinou, výměšky a zelím. Silně vanoucí mořský vítr pach roznášel po celé lodi a připravoval posádce hotová muka.

„Zasranej vítr. Ďas aby ho spral,“ zaklel jeden z členů posádky, podsaditý muž, asi dvacetiletý, s velkým hrbem a chromou pravou rukou. Zrovna se shýbal nad dřevěnou palubou plnou třísek a nešikovnou levou rukou, ve které držel hadr, se pokoušel očistit staré nánosy špíny.

„Nech to bejt. Budeš nám užitečnější u kormidla!“ zavolal na mrzáka další člen posádky, který právě vyšel z podpalubní kuchyně s vousatou bradou umaštěnou a podbradkem vyplněným. Mrzák poslechl, odhodil kyblík i hadr a vykročil na můstek. Můstek byl velkým obdélníkovým prostorem o velikosti asi 5x3 metry. Kromě kormidelníka, starého vousatého muže s páskou přes jedno oko, na ní byl ještě muž s umaštěným vousem, lodní inženýr s ledabyle sčesanou pěšinkou a řídkým knírkem, a na stoličce tam seděl tlustý muž v kazajce z tygří kůže, botách s medvědí páskováním a dlouhým pozlaceným pláštěm. Nebylo sporu, že šlo o samotného kapitána lodi. Mrzák před ním rychle poklekl, přičemž muž jen nastavil masitou ruku a mrzák mu ji políbil.

„Prý jsi před zraněním býval vynikajícím kormidelníkem...V..Va...“

„Varro. Varro Daecius,“ vydechl mrzák své jméno a ihned se napřímil.

„Dobře, Varro. Potřebuji změnit kurz, ale nikdo se zde přítomných mužů to podle jejich vlastních slov nedokáže. Troufneš si na to ty?“ tlustý muž se zeptal rozhodným hlasem a jeho oči se upřely na Varra. Ten nezaváhal. Konečně se mohl opět dostat k velkým věcem. Od doby, kdy byla jeho galéra přepadena a on zmrzačen se mohl žít jen podřadnou prací na lodích a vzpomínat na minulé léta slávy. Nyní se mohla opět vrátit.

„Kam si budete přát, ctěný pane?“

„Do Ras Pharas,“ řekl muž s neochvějnou jistotou, ale Varro se roztrásl. Město Ras Pharas za poslední staletí vyrostlo z malého přístavu v perlu moří Jihozemě a největší a nejmocnější město kontinentu. Vládli v něm králové velkého království Vejenej a přímo pod metropolí byl obrovský přístav. Do něj mohli vjet jakékoliv lodě z celé Jihozemě. Ale lodě, jako byla zrovna ta, na které byl Varro, v přístavech jako jediné vítány nebyly.

Varro se nyní nacházel na lodi jistého neznámé boháče z Cirrdu, nejstarobylejšího království Jihozemě, z něhož pocházeli i sami králové Vejeneje. Ti ale byli již staletí nezávislí a dávali to náležitě najevo. Však už také Vejenej, a kdysi dávno i sousední Haenor, svou pramáti Cirrdu v lecčems

převyšovali. Král Cirrady to chápal a udržoval s Vejenejí diplomatické vztahy v rámci možností. Občas si tak králové vzájemně posílali blahopřání, či organizovali svatby svých potomků nebo příbuzných. Jinak to ale bylo s bohatými velmoži Cirrady.

Ti nejen že praktikovaly otrokářství, ve Vejeneji hrdelní zločin, ale stejně tak se nikdy nesmířili s dávným rozpadem říše Cirrady a stále snili, že díky svému bohatství a armádě Vejenej získají zpět. A dávali to dosti nepokrytě najevo. Proto takovéto muže z přístavu s díky posílali pryč. Nebo jejich lodě rovnou potápěli.

„Měl bych to možná upřesnit, chromý Varro,“ ozval se náhle kapitán. „Já nechci přímo do přístavu v Ras Pharas. Chtěl bych trochu dál po proudu k čekající galéře.“

To Varra uklidnilo. Stále se mu sice, jako ostatně i ostatním možným kormidelníkům, k Ras Pharas nechtělo vůbec přibližovat. Ale dál od přístavu, to by měl zvládnout. Souhlasil tedy a začal kormidlovat.

Cesta byla dlouhá a vysilující. Navíc na lodi vypukla epidemie malomocenství. Čím blíže se ale galéra blížila k Ras Pharas, tím bylo problémů méně. Nakonec byla galéra jen den cesty od města. Tehdy přišel z královské kajuty tlustý kapitán, naklonil se k Varrovi, udávajícímu pokyny jednomu z plavčků, a vzal si ho stranou.

„Až poplujeme okolo pobřeží, chci, abys dobře prohlížel vodní hladinu. Měl by na ní totiž být člun a v něm můj spojenec. Poznáš ho podle červeného světla z lucerny, kterou zapálí, až budeme v jeho blízkosti. Když to udělá, zapálíš jednu z loučí a zastavíš u toho člunu. Muž v něm je mým cenným spojencem a všechen náklad v lodi vezu pro něj. Nesmíš mě zklamat,“ po těchto slovech kapitán Varrovi silně stiskl zdravou ruku a chystal se odejít pryč. Varro ale stejně neodolal a vyslovil otázku.

„A o koho se jedná, pane? Pokud to ovšem není pro mé uši tajemstvím.“

Kapitán se usmál. „Tvé nuzné uši to klidně slyšet mohou. Ten muž je vládcem Dol Anastasu. A možná příštím králem celé Vejeneje...“

***

Varro a jeho loď nazývaná, dle velkého rudého nápisu vypáleném na boku, Zářivý příhon se pomalu přibližovali k velkému slabě mihotajícímu kruhu světla v širém moři. Když od něj byli asi 10 metrů, kapitán se vyškrábal na můstek a nařídil lodi zakotvit. Varro měl sice na jazyku protesty, ale z touhy po zachování vlastního života raději souhlasil. Námořníci vytáhli těžké železné kotvy a ty s žuchnutím spadly kamsi do hlubin. Varro pak ještě nařídil sešněrovat plachty a, opíraje se zdravou rukou o dřevěné zábradlí na můstku, pozoroval, co se bude na moři dál dít.

Kapitán těžkým kývavým krokem nastoupil na jeden z člunů, upevněných u lodního trupu, a v doprovodu trojice námořníků se vydal k blikajícímu člunu. Varro na člun slabě zamžoural a všiml si vysokého šedivějšího muže, tří vojáků v uniformách města Dol Anastasu a muže velmi podobného prvnímu, avšak s mnohem mladšími rysy. Nejspíše lord a jeho syn.

Lord i jeho syn si potřásli s kapitánem rukou, něco dlouho probírali a kapitánův obličej se za tu dobu několikrát zkrabatil a následně zase rozzářil. Nakonec si opět potřásli rukama a kapitán se v doprovodu svých mužů vydal zpět k lodi. Seskočil ze člunu, který se těžce naklonil, a začal vydávat rozkazy.

„Sejděte do podpalubí a naložte všechno zlato na čluny, zlaté cihly dejte do pytlů, šperky do beden. Zbroj si nechám pro naše potřeby, měli bychom navíc dostat pár palných zbraní. Až všechno naložíte, vyplujte ke kruhu světla.“

Varro se divil, kam se na malý člun vejde tolik zlata, které nyní vyplňovalo celé podpalubí jeho lodi. Ale netrvalo dlouho a kužel světla se začal odhalovat. Nejdříve ze tmy za ním vykoukl další stejně velký člun, pak dva, tři, deset. Varro jich nakonec spočítal asi 30. V každém člunu byl jeden voják s halapartnou a jeden až dva rolníci, kteří začali nakládat zlato. Pokaždé, když jeden člun z lodi připlul ke člunu z Dol Anastasu, došlo k výměně zlata za vojáka a truhlu, jejímž obsahem byly určitě palné zbraně. Ty byly ve Vejeneji asi 50 let po svém vynalezení již samozřejmostí. V Haenoru je také měl skoro každý. Jen Cirrda si je musela pořizovat touto cestou. Varro si ale nemyslel, že kapitánovi jde o zbraně. Spíše to vypadalo, že lorda podporuje s tím, že díky němu získá celé vejenejské království.

Budoucí král- to vypadalo, že kapitán s lordem počítá na obsazení Ras Pharas a uzavření paktu s Cirrdou. Nebo jen s kapitánem? To Varro opravdu netušil. A možná ani tušit nechtěl. Mnoho hloupějších mužů přicházelo každý den o hlavu pro menší zvědavost. On je rozhodně nechtěl vbrzku následovat.

Zatímco Varro přemítal, zlato bylo odvezeno, zbraně naloženy, kapitán se rozloučil s lordy a nastoupil zpět do lodi. Nařídil Varrovi nastavit kurz ke Svobodným zemím, kde doplní potraviny i stavy zlata. Cesta, podle Varrových výpočtů, neměla zabrat více než tři dny.

Když Varro podle svých pokynů nutil hybnějšího zdravého námořníka kormidlovat oklikou okolo Ras Pharas ke Svobodným zemím, cítil, že zde nebyl naposled. Jeho pán zde určitě rozehrál nějakou hru. A přijede ji dokončit, stejně jako získat zpět zlato. Nikdo v Cirrdě by se totiž nenechal o zlato připravit lacino...

***

Nad slavným velkým městem Ras Pharas pomalu ale jistě probleskovaly první ranní paprsky, které dopadaly až do trůnního sálu a z něj až do ložnice samotného krále Vejeneje Anduira I..

Král Anduir byl již starým mužem, který jako jediný z králů Jihozemě ještě pamatovala na velkého krále a jeho dvůr v Cirias Maeras, kde on sám sloužil, než se připojil ke vzpouře a spolu s dalšími šlechtici krále svrhnul a se zásobou zlata odjel zpět do Ras Pharas. Tehdy se naposledy objevili draci, aby pak na dlouhé roky Jihozem opustili. Také se tehdy začalo každé z království starat samo o sebe a žít vlastním životem. A za těchto časů, prostým lidem skoro již zapomenutých, nastoupil na trůn král Anduir s plnou podporou svého lidu, svých potomků a s plnou pokladnicí. A s Velkou radou, v dobách Anduirova mládí jen malou skupinou urozených šlechticů starající se především o výběr daní z království a jeho distribuce na královský dvůr.

To byl ale Anduir ještě mladým energickým mužem. Nyní byl král bohužel jen stínem sama sebe. Celou tvář měl pokrytou hlubokými vráskami, v jeho modrých očích už mu dávno vyhasly mladistvé plamínky a jeho bujný vous už zářil důstojným stříbrem. Nohy už králi čím dál častěji vypovídaly službu a on tak poslední dobou čím dál tím častěji přemýšlel o tom, že předá vládu jednomu ze svých synů a dožije své dny někde na klidné a teplé samotě poblíž milovaného moře, kde pak jednoho dne vydechne naposledy za řevu racků a šplouchání vln příboje.

Od toho ho ale odrazovala celá vejenejská Velká rada. To byla skupina nejvlivnějších a nejbohatších šlechticů země, kteří byli králi oporou ve vládě, přičemž v posledních letech od doby, kdy se královo zdraví začalo zhoršovat, v podstatě vládli sami a král jen podepisoval listiny. Král Anduir to dobře věděl, ale zemi se dařilo, takže se s tím nějak smířil a nechal předsedu Velké rady, lorda Allistara z Dol Anastasu, řídit zemi.

„Caelis ho po svém nástupu na trůn zničí,“ říkával si král Anduir pro sebe, když slyšel o zákonech, které lord Allistar prosazoval. Tyto zákony byly sice pro státní kasu výnosné, ale lid strádal a doba prosperity byla těžce vykoupena potem a krví prostého lidu, kterým lord Allistar vždy opovrhoval.

Ale než nadejde den, kdy se prvorozený syn krále Anduira, princ Caelis, chopí jeho stolce, musel král přijímat rozložení sil takové, jaké bylo. A tak se nebylo čemu divit, že se král stal zamlklým a ruku v ruce s postupující nemocí, jež ho oslabovala na těle i na duchu, se začal stahovat do svých komnat.

„Pane je čas,“ vyrušil krále z přemýšlení hlas jeho krásné komorné Triary. Triara se na starého krále usmála, přičemž král ocenil její nádherné tělo, což byl hlavní důvod toho, proč si ji kdysi vybral jako osobní komornou. Triara totiž na práci komorné příliš talentu neměla, ale její nádherné zlaté vlasy, věčně usměvavá tvář a správné tvary na správných místech z ní udělali ideální společníci stárnoucího krále.

Ten ji kdysi jako mladinkou krásku vykoupil z otroctví v přístavu, za což se mu ona náležitě odvděčovala. Vždycky byl vychytralá a radost jí mohly udělat jen ty opravdu nejdražší šperky. Když král Anduir ovdověl, nechal Triare předat náhrdelník jeho mrtvé ženy. Byl posázen rubíny a uprostřed měl smaragd. Triara ho bez sebemenších skrupulí přijala a králi se za něj pak náležitě odvděčila.

Uběhlo ale pár let a král Anduir již Triaru využíval jen jako prodloužené ucho, díky kterému se dozvídal ty nejdůležitější informace z první ruky. Odkud se je ale dozvěděla Triara, po tom starý král raději nepátral.

„Pane je čas. Musíte jít do trůnního sálu,“ zopakovala Triara a začala krále Anduira pomalu oblékat do honosného královského šatu. Když byl král hotov, v doprovodu své komorné vyšel ze svých komnat a zamířil do honosného bloku paláce, kde zasedala Velká rada. Cestou se ke králi přidali jeho synové Caelis, Berethor a Mercion.

Caelis byl korunním princem a ve svých 35 letech statným mužem jemných tvarů, kterému padaly do tváře jeho krásné hnědé vlasy a který měl na pravé ruce velkou jizvu mezi palcem a ukazováčkem, což byla památka na jeho velení při bitvě ve Hvozdu před pěti lety. Měl důstojnou chůzi, a funkci, pro kterou byl od počátku svého života vychováván, nesl s hrdostí. V otci pak viděl mentora s cennými zkušenostmi. Caelis začal otce podepírat a kráčel vedle něj hrdě jako král, kterým byl předurčen být.

Vedle krále po levé straně šel jeho prostřední syn Berethor. Berethor měl krátké blondáté vlasy a krásný úsměv, díky kterému získal každou ženu, kterou si zamlouval. Díky tomu byl znám po celém království jako největší svůdník. Jak se Berethorovi dařilo dobývat ženská srdce, tak cizí mu byla země a vláda nad ní. Král Anduir se ho sice pokoušel přetvořit na dobrého vojáka, ale Berethor neustále utíkal ze služby a sváděl manželky ostatních vojáků a důstojníků. Proto ho král Anduir raději z armády vysvobodil a svěřoval mu malé nedůležité úkoly s tím, že Berethor se stejně nejraději toulal po obrovské metropoli Ras Pharas, sváděl dívky, popíjel a bavil se s vojáky jako se sobě rovnými. Král si na jeho chování po čase zvykl, ale bylo mu jasné, že jeho syn je pro politické využití zcela nevhodný.

Posledním ze synů doprovázejících otce byl princ Mercion. Ten byl až neuvěřitelně podobný své matce, celkově třetí ženě krále Anduira. Mercionova matka byla samotná princezna království Cirrda, která byla ve své době nejkrásnější princeznou celé Jihozemě, a kterou chtěl král Anduir mít ihned poté, co ji prve spatřil. Princezna sice záhy zemřela při porodu Merciona, ale její tvář v něm jako její posmrtný dar zůstala vryta navždy. A tak měl Mercion krásné hnědé vlasy a hluboké velké tmavě hnědé oči, které králi Anduirovi tak připomínali jeho krásnou ženu. Jeho tvář byla krásně zaoblená a jeho úsměv byl odzbrojující. I když Mercion byl často zamyšlený a přemýšlel o vztazích v okolním světě a o zprávách, které se k němu donášeli od příbuzných a přátel. O zprávách o krutém zacházení vojáků ve Hvozdu, o podivných machinacích členů Velké rady, o záhadných úmrtích v mocné rodině Pánů z Napleosu... Možné i tím mohl Mercion králi Anduirovi připomínat jeho ženu. Byl ušlechtilý a moudrý, čestný a spravedlivý, za svůj rod a národ by položil život. Byl také skvělým šermířem a ve svých 20- ti letech měl před sebou velkou kariéru jako vojevůdce. Král Anduir v něm navíc viděl skvělého rádce pro jeho bratra Caelise po jeho nástupu na trůn.

A tak král Anduir v doprovodu svých synů vešel do velkého sálu, kde právě zasedala Velká rada.

Předsedou velké rady byl ctěný lord Allistar z Dol Anastasu. Byl to muž oslavivší nedávno 50 let jména, kterého zdobila vysoká atletická postava, ale své nepřátele držel na uzdě pomocí svých vychytralých šedých očí a se svými přáteli se domlouval pomocí úzkých rtů, ze kterých vycházela některá slova nahlas, jiná skoro neslyšně. Lord Allistar měl v krátkých prošedivělých vlasech vsazenou zlatou korunku předsedy Velké rady a seděl pod velkým trůnem, vyhrazeným pro krále při jeho nepřiliš časté přítomnosti. Byl oděn v zeleném brokátovém plášti a jeho kdysi skromná dřevěná židle byla nyní bohatě zdobená a potažená liščí kůží. Král se kdysi s lordem Allistarem přátelil a vyděl v něm dobrého člověka, jeho chování po uzmutí moci v čele Velké rady ho však znepokojovalo a lorda Allistara si tak raději snažil držet od těla.

Když lord Allistar uviděl krále, dlouze se uklonil a ostatní lordi ho hned následovali, přičemž král v doprovodu svých synů stoupal k trůnu, do kterého těžce usedl a zaposlouchal se do programu rady.

„Lord Sallor navrhuje, abychom zvedli daně z pšenice, aby mohl financovat další výpravu proti rebelům ve Hvozdu,“ informoval lord Allistar krále.

„A nezvedne to akorát další vlnu rebelií?“ zeptal se král unaveně.

„Ne, pane, díky těmto penězům můžeme zdvojnásobit strážce, opravit opevnění a...“

„Ano, ale daně jsou již tak vysoké...“

„Pane, věřte mi, já tuhle zem znám a vím, co přesně potřebuje,“ přerušil krále lord Allistar a zadíval se na jemu věrné lordy, kterých seděla v zasedací místnosti Velké rady většina. Všichni pokyvovali hlavami a lord Allistar se zadíval na krále s potutelným úsměvem na tváři.

„Dobře, nechávám to na Vás, ctěný lorde. Co tam máme dál?“ zvolil král Anduira smířlivější notu.

„Máme zde stížnost na zvýšení dovozního cla od velkého vládce města Spenzia, Marqa Orcannise. Dále zde máme zprávy od lorda Skratose, našeho ctěného velvyslance. A přišel další dopis od ctěného krále Mithrandira VII. z Haenoru ve kterém, jako obvykle, žádá vojenskou pomoc proti rebelům a připomíná formální zasnoubení korunního prince Caelise s jeho dcerou,“ přečetl nahlas lord Vakchus, pán města Caelia a jeden z nejmocnějších mužů království. A také muž věrný králi, o němž si mohl být vždy jist.

„Myslím si,“ začal lord Allistar bez vyzvání, využívaje své právo jakožto předsedy Velké rady, „že s těmito věcmi nemusíme krále Anduira znepokojoovat. A dopis z Haenoru? Ten jistě jako vždy necháme bez odpovědi...“